

บุญแรงใจ

นิตยสารที่ดลใจคุณ!

มหัศจรรย์ที่
อิโรชิมา

เรื่องราวน่าระทึกใจ
ของພູຮອດມາໄດ້

คำแลกเปลี่ยน
ความมหัศจรรย์

บวกกับศรัทธา
ของเด็กน้อย

น้ำแข็งจาก
ท้องฟ้า

ความเป็นไปไม่ได้
ที่กลับเป็นไปได้

ฉบับที่ 8

คำแลกเปลี่ยนความมหัศจรรย์	
บวกกับศรัทธาของเด็กน้อย.....	3
มหัศจรรย์ที่อิโรซิมา	
เรื่องราวน่าระทึกใจของผู้รอดมาได้.....	4
"พระเจ้า โปรดส่งใครมาช่วย"	
รอดชีวิตด้วยคำอธิษฐาน.....	6
คำอธิษฐานหนักเท่าไร?	
เธอมีเพียงคำอธิษฐานสั้นๆ.....	8
น้ำแข็งจากท้องฟ้า	
ความเป็นไปไม่ได้ที่กลับเป็นไปได้.....	9
ข่าวและมุมมอง	
คำอธิษฐานเยียวยารักษา.....	11
ข้อควรคำนึง	
ความคาดหมาย.....	12

กรุณาติดต่อเราได้ที่:

ตู้ ป.ณ. 15
ไปรษณีย์ลาดพร้าว
กรุงเทพฯ 10310

คำแปลภาษาไทย ฉบับที่ 8

© 2006 กุญแจใจ
สงวนลิขสิทธิ์ทั้งสิ้น

บทบรรณาธิการ

ถ้าเราถามคน 100 คน ที่มีพื้นเพและวัฒนธรรมแตกต่างกัน ว่า เขาเชื่อในความมหัศจรรย์หรือไม่ แน่แน่นอนที่เราคงได้รับคำตอบทั้งสองอย่างคือ "เชื่อ" และ "ไม่เชื่อ" อาจจะมีบางคนที่ตอบว่า "ฉันอยาก จะเชื่อ" คนส่วนใหญ่ชอบคิดว่าสิ่งแสนวิเศษที่เป็นไปไม่ได้จะเกิดขึ้นกับ เขา เมื่อเขาไม่ได้คาดหมาย และมีความจำเป็นมากที่สุด แต่บางคนอาจ รู้สึกว่านี่คงไม่มีวันเกิดขึ้นกับเขา บางคนอาจคิดว่าถ้ามันจะเกิดขึ้น ก็ จะเกิดขึ้น บางคนอาจคิดว่าเขาไม่สมควรได้รับ ส่วนคนอื่นๆอาจรู้สึกกลัวชีวิต และปัญหาของเขาคงไม่สลักสำคัญมากพอที่จะมีใครยื่นมือเข้ามาช่วย อย่างปาฏิหาริย์

ใช่แล้ว มีกรณีที่สิ่งแสนวิเศษที่เป็นไปไม่ได้เกิดขึ้นกับผู้คน โดยที่ ดูเหมือนว่าเราไม่ได้พยายามอะไร หรือไม่ได้ตั้งใจทำอะไรเอง อาทิเช่น การพบแหล่งน้ำในทะเลทราย จู่ๆคนแปลกหน้าก็โผล่มาเพื่อเตือนถึงภัย อันตรายที่จวนจะเกิดขึ้น เด็กวัยหัดเดินหลงหายในพายุหิมะ เดินเตาะแตะและหนาวเหน็บ ทันใดนั้นก็มาเจอบ้านหลังหนึ่งให้หลบพายุอย่าง ปลอดภัย หญิงร่างบอบบางกรลขึ้นเพื่อช่วยให้เด็กที่ติดอยู่ข้างใต้หลุด ออกมา คนไข้ผู้เป็นโรคร้ายตื่นขึ้นกลางดึกเพราะแสงสว่างเจิดจ้า ความ รู้สึกซาบซ่านอันอบอุ่นแผ่ไปทั่วเรือนร่าง แล้วเขาก็หายเป็นปกติทันที กะลาสีบนเรือที่ลอยคว้างคว้างอยู่กลางทะเล แล้วก็มิปลามาพบและ พาเขากลับเข้าฝั่ง มีคนอธิษฐานเผื่อคนอื่นเป็นที่รักอีกซีกโลกหนึ่ง แล้วก็ คั่นพบว่าบุคคลนั้นรอดพ้นอันตรายที่เกิดขึ้นในเวลาเดียวกับตอนที่ เขา อธิษฐาน เมื่อเราได้ยินเรื่องราวแปลกๆที่เหนือธรรมชาติเกิดขึ้น เราก็มัก จะพิศวงใจ และกระตุ้นจิตวิญญาณของเรา

นี่เป็นเพียงเหตุบังเอิญแบบสุดๆหรือเปล่า? มีใครหาคำอธิบายจาก หลักวิชาการได้ไหม ถ้าหากเขารับรู้ข้อเท็จจริงทุกอย่าง และมีเวลาศึกษา? หรือว่าเป็นมหัศจรรย์แท้ๆ เป็นคำตอบต่อคำอธิษฐาน และเป็นหลักฐาน พิสูจน์ว่าพระเจ้าผู้เปี่ยมด้วยความรัก ยื่นมือเข้ามาช่วยคนที่มีความเชื่อ?

ถ้าคุณยังไม่เชื่อในมหัศจรรย์ เราก็มองว่าเมื่ออ่านกุญแจใจฉบับนี้ จบ คุณก็จะเชื่อ ส่วนผู้ที่เชื่อ เราหวังว่าคุณจะมีศรัทธาเพิ่มพูนขึ้นในเรื่อง ความมหัศจรรย์

คณะผู้จัดทำกุญแจใจ

เทสเป็นเด็กหญิงอายุแปดขวบที่โตเกินวัย เธอได้ยินคุณพ่อคุณแม่คุยกันเรื่องแอนดรู้น้องชายของเธอ เธอเพียงแค่ทราบว่ามันป่วยหนักและคุณพ่อคุณแม่ไม่มีเงิน เดือนหน้าเขาต้องย้ายไปอยู่ห้องเช่า เพราะคุณพ่อไม่มีเงินพอจ่ายค่ารักษาพยาบาลและค่าเช่าบ้าน ตอน

นี้มีแต่การผ่าตัดที่ค่าใช้จ่ายสูงมากเท่านั้นที่จะช่วยชีวิตแอนดรูว์ไว้ได้ และดูเหมือนว่าไม่มีใครให้เขาขอยืมเงิน เธอได้ยินคุณพ่อบอกคุณแม่ผู้เฒ่าตานองหน้าด้วยเสียงกระซิบอย่าง

ค่าแลกเปลี่ยนความมหัสจรรย์

หมดหนทางว่า "มีแต่ความมหัสจรรย์เท่านั้นที่จะช่วยชีวิตลูกไว้ได้ในตอนนี้"

เทสไปที่ห้องนอนของเธอและหยิบขวดแก้วออกมาจากที่ซ่อนในตู้เสื้อผ้า เธอเทเศษสตางค์ทั้งหมดไว้บนพื้น และนับดูอย่างถี่ถ้วน ถึงสามครั้ง ยอดเงินครบถ้วน ไม่มีโอกาสที่จะเกิดความผิดพลาด

เธอค่อยๆเอาเหรียญใส่ไว้ในขวดตามเดิมและปิดฝา เธอหลบออกไปทางประตูด้านหลัง และเดินไปหกช่วงตึกถึงร้านขายยาซึ่งมีป้ายสีแดงอันใหญ่ติดไว้เหนือประตู

เธอรอคอยเภสัชกรในร้านด้วยความอดทน แต่เขามัวยุ่งอยู่ เธอขยับเท้าเพื่อให้เกิดเสียง เขาก็ยังไม่สนใจ เธอส่งเสียงในลำคอซึ่งไม่น่าฟังมากที่สุดเท่าที่เธอจะทำได้ แต่ไม่ได้ผล ในที่สุดเธอก็เอาเหรียญ 25 เซนต์ ออกมาจากขวดและเคาะที่เคาน์เตอร์กระจก นั่นได้ผล!

"จะเอาอะไรหนู?" เภสัชกรถามด้วยน้ำเสียงรำคาญใจ "ฉันกำลังคุยกับพี่ชาย เราไม่ได้พบหน้ากันมาหลายปีแล้ว" เขากล่าว โดยไม่รอคำตอบ

"คือว่าหนูอยากจะคุยกับคุณเรื่องน้องชายของหนูค่ะ" เทสตอบ "เขาป่วยหนัก และหนูอยากจะซื้อความมหัสจรรย์"

"อะไรนะ?" เภสัชกรถาม

"เขาชื่อแอนดรู มีอะไรไม่ดังอกขึ้นในหัวเขา คุณพ่อบอกว่ามีแต่ความมหัสจรรย์เท่านั้นที่จะช่วยชีวิตเขาไว้ได้ตอนนี้ ความมหัสจรรย์ราคาเท่าไรคะ?"

"เราไม่ได้ขายความมหัสจรรย์ที่นี่หนู เสียใจด้วย ฉันช่วยหนูไม่ได้" เภสัชกรกล่าวด้วยน้ำเสียงอ่อนลงนิดหน่อย

"คุณคะ หนูมีเงินจ่าย ถ้าไม่พอ หนูจะไปหาหมออีก ช่วยบอกหนู

หน่อยว่าราคาเท่าไร"

พี่ชายของเภสัชกรแต่งกายดี เขาก็มัวลุ่มมลามหนุหน่อยว่า "น้องชายหนูต้องการความมหัสจรรย์ประเภทไหน?"

"หนูไม่ทราบค่ะ?" เทสตอบพร้อมน้ำตาคลอ "หนูเพียงแค่ทราบว่าเขาป่วยหนัก และคุณแม่บอกว่าเขาต้องผ่าตัด แต่คุณพ่อไม่มีเงิน หนูจึงอยากจะใช้เงินที่หนูเก็บไว้"

"หนูมีเงินเท่าไร?" บุรุษคนนั้นถาม

"หนึ่งดอลลาร์ สิบบเซ็นต์ค่ะ" เทสตอบด้วยเสียงพร่าจนแทบไม่ได้ยิน "หนูมีอยู่แค่นี้ แต่หนูไปหาหมออีกได้ถ้าจำเป็น"

"อ้อ เป็นเหตุบังเอิญแท้ๆ" ชายผู้นั้นยิ้ม "หนึ่งดอลลาร์ สิบบเซ็นต์ ความมหัสจรรย์สำหรับน้องชายของหนูราคาเท่าที่นั่นพอดี" เขารับเงินไว้มือนึง ส่วนอีกมือนึงกุมมือเธอไว้ และกล่าวว่า "พาฉันไปบ้านหนู ฉันอยากเจอน้องชายและพ่อแม่ของหนู ดูสิว่าฉันมีความมหัสจรรย์ชนิดที่หนูต้องการไหม"

ชายผู้แต่งตัวดีคนนั้นคือ ดร. คาร์ตัน อาร์มสตรอง ศัลยแพทย์ผู้เชี่ยวชาญด้านระบบประสาท การผ่าตัดเสร็จสิ้นโดยไม่มีคำตอบแทนใดๆ ไม่นานนักแอนดรูว์ก็กลับบ้านได้ และอาการดีขึ้น

คุณพ่อคุณแม่พูดคุยกันอย่างมีความสุขถึงเหตุการณ์ที่ต่อเนื่องกันจนมาถึงบัดนี้ "การผ่าตัดนั้น" คุณแม่กระซิบ "เป็นมหัสจรรย์ ฉันสงสัยว่าราคาเท่าไร?"

เทสยิ้ม เธอทราบแน่ชัดว่าความมหัสจรรย์ราคาเท่าไร หนึ่งดอลลาร์ สิบบเซ็นต์ บวกกับศรัทธาของเด็กตัวน้อยๆ ■

— ผู้ประพันธ์นิรนาม (ปรับเปลี่ยน)

วันที่ 6 สิงหาคม ปี ค.ศ.1945
เมืองฮิโรชิมาในประเทศญี่ปุ่นต้อง
พินาศย่อยยับ เพราะระเบิด
ปรมาณูลูกแรกที่เคยใช้ในสงคราม
ประมาณว่ามีผู้เสียชีวิตหรือสูญ
หายไป 60,000 ถึง 70,000 คน
อันเป็นผลลัพธ์จากระเบิดลูกนั้น
ภายในวงรัศมีสองไมล์จากจุด
ระเบิด มีคนแค่ 12 คนที่รอดชีวิต
มาได้จากระเบิดนรกนั้น ภายในวง
รัศมีหนึ่งไมล์ มีคนรอดชีวิตมาได้
แค่ 2 คน คนหนึ่งคือนาย โยจิ
ไซโต ซึ่งตอนนั้นอายุ 13 ปี เขา
เล่าเรื่องที่เหลือเชื่อให้ฟังว่า...

มหัศจรรย์ที่ ฮิโรชิมา

เรื่องราวน่าระทึกใจ
ของผู้รอดมาได้

ครอบครัวผมเป็นที่รู้จักกันดีในเมืองฮิโรชิมา ผมมาจากตระกูลซามูไร 17 รุ่น ในญี่ปุ่นยุคใหม่บ่อยครั้งผู้สืบเชื้อสายซามูไรจะเป็นคนระดับอาชิฟุที่มีการศึกษา ปู่ของผมเป็นแพทย์ผู้มีชื่อเสียง ท่านเป็นเจ้าของโรงพยาบาลซึ่งพ่อของผมเป็นแพทย์อยู่ที่นั่นด้วย เรามีบ้านหลังใหญ่ในบริเวณโรงพยาบาล

ในวันที่เคราะห์ร้ายนั้น ผมจำได้ว่าตื่นขึ้นแต่เช้าตรู่ เพราะเสียงสัญญาณหอนแจ้งเตือนการโจมตีทางอากาศ ดูเหมือนเขาคาดหมายว่าจะมีการโจมตีเกิดขึ้น แต่พอถึงเวลา 7 โมงครึ่ง ทุกอย่างกลับเงียบสงบ เงียบเกินไป ขณะที่ผมเดินไปโรงเรียน มีความเงียบเชียบที่ผิดปกติ และน่ากลัวแฝงอยู่ทั่วมือง ผมไปถึงอาคารเรียนก่อน 8:00 น. ไม่นานนัก แล้วก็เข้าแถวตามปกติ พร้อมด้วยนักเรียน 250 คน เพื่อบริหารร่างกายตามกิจวัตรที่สนามโรงเรียน ทันใดนั้นเองแสงสว่างเจิดจ้าที่เหลือเชื่อก็แวบขึ้นมาต่อหน้าต่อตาเราทุกคน

ผมไม่รู้จริงๆว่าเกิดอะไรขึ้นกับผมหลังจากนั้น หรือว่าผมหมดสติไปนานเท่าไร ผมเพียงรู้ว่าต่อมาเมื่อตื่นขึ้น

ก็ต้องพบกับฝันร้ายที่กลายเป็นจริง ประกอบด้วยความน่าสะพรึงกลัวและความตาย ทั้งงุนงงและตกตะลึง ผมพบว่าตัวเองอยู่ห่างจากสนามโรงเรียนไป 200 เมตร ที่ซึ่งเกิดระเบิด ร่างของเพื่อนร่วมชั้นจำนวนมากกระจัดกระจายไปรอบข้าง เขาไม่ได้เสียชีวิตทุกคน ไม่ว่าจะเสียชีวิตหรือยังมีชีวิตอยู่ ผมจำเขาไม่ได้เลย ใบหน้าของเขาและทะเละเหมือนกันหมด บางคนอวัยวะส่วนต่างๆขาดหายไป หรือเนื้อหนังไหม้ไปทั้งตัว

เด็กชายคนหนึ่งร้องไห้และควบคุมสติไม่อยู่ ผมจำเขาไม่ได้ ผมจึงถามชื่อเขา ผมต้องตกใจเพราะเป็นเพื่อนสนิทของผม ชื่อซูอริ เขาขออนุญาตอย่างน่าสมเพช แต่เขามองไม่เห็น ผมช่วยนำเขาเดินผ่านซากปรักหักพังไปยังแม่น้ำ ซึ่งไกลออกไปสองสามร้อยเมตร เมื่อไปถึงที่นั่น ผมหาแหล่งน้ำไม่เจอ เพราะเต็มไปด้วยร่างคน สัตว์ เศษไม้ ซากปรักหักพังต่างๆ ซึ่งแรงระเบิดพัดมา ซูอริเสียชีวิตที่แม่น้ำ

แล้วผมก็พยายามหาทางกลับบ้าน มีเพียงคำเดียวที่พรรณนาความน่าสะพรึงกลัวรอบข้างผมได้เหมาะที่สุดคือ ชุมนรก! เป็นสภาพราวชุมนรกจริงๆ! ไฟไหม้กระหน่ำทุก

หนทุกแห่ง ถึงแม้ว่าจะเป็นตอนกลางวัน ท้องฟ้ามืดครึ้ม
เต็มไปด้วยหมอกควัน และเปลวไฟนำกล้วจากเมืองที่ลุก
เป็นไฟ ทุกสิ่งทุกอย่างหลอมละลายและดำเป็นตอตะโก
มีตึกอาคารสองสามแห่งที่ยังหลงเหลืออยู่ ทว่าไหม้
เกรียม และจำแทบไม่ได้ มีเสียงครวญครางและร้องไห้
อย่างน่าสลดใจ ของผู้คนทั้งนั้นและกำลังสิ้นใจก้องไปทั่ว
ปกติแล้วจะใช้เวลา 20 นาที เดินจากโรงเรียนถึงบ้าน วัน
นั้นผมต้องใช้เวลาลงถึง 12 ชั่วโมง บางครั้งก็มีมือโผล่ขึ้น
มาจากซากปรักหักพังที่ผมเหยียบย่างไป คำว่าข้อเท้าของ
ผมไว้ ผมหยุดเพื่อพยายามช่วยผู้ที่ช่วยได้ ไม่ใช่ทุกคนที่สิ้น
ใจทันทีจากการระเบิด บางคนคลำทาง โชชะตโชเซไปตาม
ท้องถนน เป็นเวลาสองสามวัน ดูแทบไม่ออกว่าเป็นคน
เขาเป็นดูคนตายที่เดินได้

ประมาณ 2 สัปดาห์นั้น ผมพบซากปรักหักพังที่เคยเป็น
บ้านของผม ผมดีใจเป็นล้นพ้นที่เห็นคุณแม่ยังมีชีวิต ท่าน
เองก็ตื่นตันใจที่เห็นผมรอดชีวิตมาได้ เรากอดกันและ
ร่ำไห้

"ตายแล้วโยจิ" ท่านอุทานขึ้นชั่วขณะต่อมา "หนูล่อน
จ้อน! เลื้อยผ้าไปไหนหมด?" ตอนนั้นเองที่ผมระลึกได้ว่า
สิ่งที่เหลือเชื่อได้เกิดขึ้น ไฟจากระเบิดทำให้เสื้อผ้าทุกชิ้น
หลุดออกจากร่าง และเผาไหม้ผมทุกเส้นบนศีรษะ ทว่า
ผมไม่ถูกไฟลวกเลย! นับเป็นมหัศจรรย์โดยแท้ เพราะต่อ
มาผมพบว่าสนามโรงเรียนที่ผมยืนอยู่นั้นห่างจากจุดที่
ระเบิดเพียง 700 เมตร (ไม่ถึงครึ่งไมล์)

ต่อมามีทหารขับรถบรรทุกมารับคุณแม่กับผมไปยังที่
พักหลบระเบิด เราพยายามนอนหลับคืนนั้น เช้าวันต่อมา
ไฟหยุดไหม้ สองสามวันต่อมา ผมเดินตระเวนดูซากปรัก
หักพังที่ไหม้เกรียมทั่วเมืองอิโรชิมา ค้นหาคุณพ่อของ
ผมอย่างไร้ผล ผมได้แต่เดาว่าท่านถูกฝังอยู่ที่ซากปรัก
หักพังของโรงพยาบาล เพราะเราไม่เคยได้ข่าวคราวจาก
ท่านอีกเลย

สมัยนั้นไม่มีใครรู้เรื่องสารกัมมันตภาพรังสี และความ
เจ็บป่วยจากรังสี ถึงแม้ว่าพระเจ้าจะช่วยให้ผมรอดชีวิต
มาได้อย่างมหัศจรรย์ ไม่นานนักผมก็ป่วยหนักจากสาร
กัมมันตภาพรังสีที่ได้รับ รวมทั้งทานอาหารและดื่มน้ำที่มี
สารปนเปื้อน ผมมีไข้สูงมาก ทานอะไรไม่ได้เลย ผมเพื่อ
คลั่ง ผันร้าย และมองเห็นภาพหลอน ผมมองเห็นความ
น่าสะพรั่งกลัวซ้ำอีก ผมคาดว่าคุณคงจะเสียชีวิตอีกไม่นาน

นัก ตอนนั้นเองผมเริ่มอธิษฐานต่อพระเจ้า ขอให้ท่านขจัด
ฝันร้ายที่น่าสะพรั่งกลัวไปเสีย ผมเลิกฝันร้าย และพระเจ้า
เริ่มรักษาร่างของผมอย่างมหัศจรรย์ นับเป็นคำตอบต่อ
คำอธิษฐานจริงๆ

ห้าปีต่อมา ผมอ่อนแอมากและเจ็บป่วยจากรังสี ช่วง
เวลานั้นผมไม่เติบโตอีกเลย เสียงของผมเหมือนเดิม
ผมไม่เติบโตเป็นผู้ใหญ่เหมือนเด็กปกติธรรมดา คุณแม่
ของผมเป็นกังวลว่าผมจะลงเอยกลายเป็นเหมือนพวก
คนแคระในละครสัตว์ ถึงกระนั้นผมก็ยังอธิษฐานเป็น
ประจำทุกวัน ขอให้พระเจ้าฟื้นฟูสุขภาพของผมให้เป็น
ปกติ แน่นอนทีเดียว เมื่อผมอายุได้ 19 ปี ผมก็สูงขึ้นอีก
15 เซนติเมตร (6 นิ้ว) ภายในเวลาหนึ่งปี และร่างกาย
ของผมเติบโตเป็นปกติ

เป็นเวลาหลายปีที่ผมไม่ได้บอกเล่าประสบการณ์ดัง
กล่าวให้ใครฟัง เพราะคนอื่นถือว่าพวกที่ได้รับความ
จากรังสีในอัตรสูงเป็นคนตายที่มีชีวิต เขาคิดว่าอีกไม่
นานเราก็จะตายไป ทั้งยังเชื่อกันว่าผู้ที่ได้รับรังสีจะมีลูกที่
ผิดปกติและพิการ ดังนั้นผมจึงรู้สึกว่าคุณควรบอกเล่าให้
ผู้หญิงทุกคนที่อยากแต่งงานกับผมได้ถึงพื้นเพและ
ประสบการณ์ของผม ผู้หญิงหลายคนไม่ยอมแต่งงานกับ
ผมเพราะเหตุนี้ ผลที่สุดก็มีหญิงคนหนึ่งตกลงเป็นภรรยา
ของผม ขอบคุณพระเจ้า เรามีลูกสามคนที่ปกติ มีสุขภาพ
ดี และน่ารัก นับว่าเป็นมหัศจรรย์เช่นกัน!

หลายปีหลังจากประสบการณ์จากระเบิดที่อิโรชิมา
ผมได้เริ่มเล็งเห็นอย่างลึกซึ้งมากขึ้นถึงความรักความ
ห่วงใยที่พระเจ้ามีต่อมนุษย์แต่ละคน ก่อนหน้านั้นผมไม่
เคยเข้าใจว่าเหตุใดพระเจ้าถึงให้ผมรอดชีวิตมาได้โดย
มหัศจรรย์ แต่ตอนนี้ผมเชื่อว่าพระองค์ต้องการให้ผมเล่า
เรื่องของผม เพื่อเตือนชาวโลกถึงฝันร้ายจากสงคราม
นิวเคลียร์ สงครามที่น่าสพรั่งกลัวดูขมุนรกมาสู่
โลก เป็นการกระทำที่ไร้สติลึนดี ทั้งเป็นการฆ่าตัวตาย ไร้
เกียรติยศ ขณะที่ชายหญิงและเด็กผู้บริสุทธิ์ถูกคร่าชีวิต
ไปด้วยระเบิดลูกเดียว

นอกจากนี้ผมอยากให้เรื่องที่ผมเล่าเป็นกำลังใจต่อทุก
คนที่ได้ยินได้ฟัง ว่าพระเจ้าทำมหัศจรรย์ได้ ถ้าพระเจ้า
ต้องการให้คุณมีชีวิตอยู่ เมื่อนั้นก็ไม่มียอะไรที่จะชนะฆ่าคุณ
ได้ แม้แต่ระเบิดปรมาณู! ■

ตอนบ่าย 4 โมงเย็น แจ็ค ที่ชายของผมเพิ่งคลานลงไปใ้นคู่อีกลิปฟุต ที่ตัดผ่านใจกลางถนนหลวงสายสำคัญในเมืองของเรา

เกือบถึงเวลาเลิกงานแล้ว แจ็คเป็นช่างเชื่อม เขาอยากทำงานส่วนหนึ่งให้เสร็จก่อนเลิกงาน เขาบอกลาคนงานคนอื่นๆ ขณะที่คนงานเหล่านั้นเลิกงาน เขาถือตะกั่วสำหรับเชื่อมติดมือไปด้วย เขาหย่อนตัวลงไปในคูใต้พื้นถนน พร้อมด้วยเครื่องมือ

การจราจรเหนือศีรษะเขาค่อนข้างแออัด ถึงแม้ว่าแจ๊คมองไม่เห็นรถ เขารู้สึกถึงแรงสะท้อน ก้อนกรวดจากข้างคูหล่นลงมาเป็นครั้งคราว แจ๊คไม่ใส่ใจกับสิ่งเหล่านี้

แจ๊คมีหน้าที่เชื่อมข้อต่อท่อน้ำใหญ่ที่วางใหม่ ทั้งขอบในและขอบนอก เขาคลานเข้าไปในท่อซึ่งมีเส้นผ่าศูนย์กลางสามสิบหกนิ้ว ดึงแผ่นกำบังพลาสติกลงมาเพื่อป้องกันตาจากแสงจ้าของประกายไฟจากเครื่องเชื่อม แล้วก็ลงมือทำงาน หลังจากที่เขาเชื่อมขอบด้านในเสร็จ เขาคลานออกมาจากท่อ ตอนนั้นเป็นเวลา 4:30 น. เขาเริ่มเชื่อมขอบนอก พอไปได้ครึ่งทาง เขายืนขึ้นเพื่อขยับสายไฟที่คล้องขาเขา แจ๊คยึดเส้นยึดสาย ดึงแผ่นกำบังปิดหน้าอีกครั้ง

ทันใดนั้นเองสันคูถล่ม ดินหลายตันถล่มลงมาใส่เขาจากข้างบนและข้างหลัง

แจ๊คถูกดันไปติดท่อด้วยแรงกระแทกที่รุนแรงมาก เขาล้มลง ถูกดินกลบในท่าคุก เขา ใบหน้าของเขามีแผ่นกำบังปิดอยู่ เขา

"พระเจ้าโปรดส่งใครมาช่วย"

ถูกกดติดกับท่อ เขาเจ็บปวด จมูกของเขามีเลือดออก และเขาขยับศีรษะไม่ได้

แจ๊คพยายามร้องเรียก เขาตะโกนสามครั้ง เสียงของเขากลบอยู่ในแผ่นกำบัง เขาพยายามหายใจซ้ำๆ เพื่อออกมาออกซิเจนไว้

แจ๊คคิดว่าเขาอาจตายอยู่ในคูนั้น

เขาค่อยๆอธิษฐาน และอธิษฐานต่อไป เขา ลืมตา แต่ทุกอย่างมืดไปหมด

เขารู้สึกว่ามีอะไรเย็นๆไหลผ่านมือเขา เขาขยับนิ้วมือ และพบว่าขยับได้คล่อง มือขวาของเขาไม่ถูกดินกลบ เขาขยับมืออีกครั้ง เขาพยายามใช้มือเขี่ยรอบๆ เพื่อเปิดช่องลมที่พัดเข้ามาบนมือของเขา ทว่าน้ำหนักดินที่กลบอยู่หนักมาก และไม่ได้ผลอะไร

แล้วเขาก็นึกขึ้นได้ว่าเขาถือตะกั่วสำหรับเชื่อมไว้ เขาจึงเอามือควานหา แล้วก็พบว่าแท่งตะกั่วยังอยู่ในที่เก็บ เขาคว่าไว้แน่นและขยับมัน หวังว่ามันจะจี้ท่อ ทันใดนั้นเองข้อมือเขากะตุ๊ก เขารู้ว่าเขาตกถูกประกายไฟ กระแสไฟแปลบปลาบเป็นลีสัม เขาจึงจี้ที่ท่อต่อไปเรื่อยๆ เพื่อให้เกิดประกายไฟ โดยหวังว่าจะมีคนสังเกตเห็น

นั่นคงดูแปลกๆ แจ๊คนึกในใจ มีมือยื่นออกมาจากพื้นดิน ยิ่งประกายไฟไปที่ท่อ นั่นคงดูแปลกจริงๆ!

เขาเริ่มคิดคำนวณว่าเขาถูกกลบอยู่ที่นั่นนานเท่าไร เนื่องจากไม่มีทางบอกเวลาได้ เขาจงใจว่ามีน้ำมันเหลืออยู่ในเครื่องเชื่อมข้างบนคูมากน้อยแค่ไหน จะมีน้ำมันพองจนมีดใหม่เมื่อประกายลีสัมจะเป็นจุดสังเกต แล้วเขาก็จำได้ว่าเกือบจะถึงวันที่กลางวันยาวนานที่สุดในรอบปี ข้างนอกจะไม่มีดวงจันทร์จะเกือบสามทุ่มไปแล้วนั่นแหละ เขาสงสัยว่าเขามีออกซิเจนพอไหมในหลุมศพแคบๆนั้น และ

จะมีน้ำมันพอหรือไม่ บางที...

เขานึกถึงคนหลายร้อยที่ผ่านไปมาเหนือขึ้นไปไม่กี่ฟุต เขานึกถึงครอบครัวของเขา และสนใจว่าจะมีวันได้เห็นหลานชายตัวน้อยๆอีกหรือเปล่า เขานึกถึงทอมมีผู้ช่วยของเขา ซึ่งทำงานอีกที่หนึ่งห่างไปอีกหลายไมล์

เขาคิดว่าทำอะไรไม่ได้ นอกจากรอคอย และจ่อประกายไฟต่อไปเรื่อยๆ เขาหวังว่าจะมีอากาศเล็ดลอดผ่านแผ่นก้ำบังเข้ามามากพอ เพื่อช่วยให้เขาหายใจออก ไม่มีอะไรทำ นอกจากรอและอธิษฐาน "พระเจ้า โปรดส่งใครมาช่วย!"

ขณะนั้นเองอีกแห่งหนึ่งในเมืองเดียวกัน ทอมมีผู้ช่วยของแจ็ค ทำงานในวันนั้นเสร็จ ทอมมีอายุสี่สิบเจ็ดปี ส่วนแจ็คอายุสี่สิบเอ็ดปี เขารู้จักกันมากกว่าสิบห้าปี และเป็นเพื่อนสนิทกัน อีกไม่นานเขาจะสนิทกันมากขึ้นอีก ในเวลาอีกไม่กี่นาทีข้างหน้า ทอมมีจะกลายเป็นคำตอบต่อคำอธิษฐานสุดจิตสุดใจของแจ็ค

ทอมมีไม่รู้ว่าแจ็คทำงานอยู่ที่ใจกลางเมือง เขาขึ้นรถและเริ่มขับไปตามถนน โดยตั้งใจที่จะขับตรงกลับบ้าน ถนนที่เขาขับไปเป็นถนนใหญ่ เป็นถนนหลวงที่จะพาเขาไปถึงบ้านในเวลาไม่กี่นาที

แต่ขณะที่ทอมมีขับรถไป เขาเริ่มรู้สึกว่ามีบางอย่างผิดปกติ

เขาพยายามสลัดความรู้สึกออกไป เขาขับต่อไป ความรู้สึกแปลกๆที่อธิบายไม่ถูกทวีคูณขึ้น เขาคิดว่าเขาควรจะขับรถไปตรวจดูงานที่ใจกลางเมือง แต่แล้วก็สลัดความคิดนั้นไปเสีย เพราะหมายความว่าเขจะต้องขับรถออกจากเส้นทางไปหกไมล์ ในช่วงที่รถติดที่สุด ทอมมีไปถึงสี่แยก แล้วก็เลี้ยวรถอย่างกะทันหัน เขาไม่ได้พยายามอธิบายกับตัวเอง เขาเลี้ยวรถไปเลย

ระหว่างนั้นแจ็คก็อธิษฐานต่อไป เป็นคำอธิษฐานเดิมที่ง่าย ๆ "พระเจ้า โปรดส่งใครมาช่วย พระเจ้า โปรดส่งใครมาช่วย" สถานการณ์ของเขาากลำบากยิ่งขึ้นเรื่อยๆ ระหว่างนั้นเขาก็ฟังเสียงเครื่องเชื่อมที่กำลังเดินอยู่ข้างนอก เขาสนใจว่ามีดีหรือยัง ดูเหมือนเวลาที่แสนจะยาวนานที่สุดได้ผ่านไป สภาพรอบๆตัวดูกลางเลือนลง

ตอนนี้ทอมมีขับรถมาตามถนนหลวง งานแบ่งออกเป็นสองช่วง เขาหยุดรถตรงจุดที่ห่างออกไปหลายช่วงตึกจากส่วนที่สันคูล่ม แล้วก็ลงจากรถ เขาคุยกับวิศวกรสิบห้า นาที เขาไม่ได้เอ่ยถึงความรู้สึกที่กังวลซึ่งยังไม่หายไป ตอนนั้นเป็นเวลา 5:45 น. ยังคงสว่างเหมือนกลางวัน

ในคูแจ็คจ่อประกายไฟอีก เขาคิดว่าตอนนี้คงมืดแล้ว เขาฟังเสียงเครื่องเชื่อม เขาหวังว่าจะมีใครมาเร็วๆนี้ เขาประหลาดใจเหมือนกันที่ตัวเองไม่ตื่นตกใจ แจ็คอธิษฐานต่อไป "พระเจ้า โปรดส่งใครมาช่วย"

ส่วนข้างบนที่ถนนห่างไปไม่กี่ไมล์ ทอมมีกำลังขึ้นรถ บอกลาเพื่อนและติดเครื่อง ความรู้สึกที่กังวลทวีคูณขึ้น เขาไปถึงสี่แยก เป็นแยกทางลัดที่จะเลี้ยวกลับเข้าถนนหลวง ถ้าเขาขับตรงไปบนถนนสายนี้ เขาก็จะต้องออกนอกเส้นทางอีกไกล

(ต่อหน้า 10)

มีชายคนเดียวที่ฉันรู้ว่าเคยลองชั่งคำอธิษฐาน แต่ก็ยังคงไม่รู้ว่
คำอธิษฐานหนักเท่าไร

ครั้งหนึ่งเขาเคยคิดว่าเขารู้ ตอนนั้นเขาเป็นเจ้าของร้านขายของ
ชำเล็ก ๆ ทางฝั่งตะวันตกของเมืองนั้น ประมาณสองสามสัปดาห์
ก่อนจะถึงวันปีใหม่ของปี 1918 มีผู้หญิงที่ดูเหน็ดเหนื่อยเดินเข้า
มาในร้าน และขออาหารจากเขา พอสำหรับทำอาหารเย็นให้ลูก ๆ
ของเธอ เขาลามว่าเธอมีเงินเท่าไร

"สามี่ของฉันเสียชีวิตในสงคราม" หญิงผู้นั้นตอบ "ฉันไม่มี
อะไรจะตอบแทน นอกจากคำอธิษฐาน"

ชายผู้นั้นสารภาพว่าเขาไม่รู้สึกลึกใจอ่อนมากนักในสมัยนั้น ร้านขาย
ของชำไม่ใช่ร้านแจกอาหาร

"เขียนใส่กระดาษสิ" เขากล่าวอย่างอารมณ์ไม่ดี และหันไปดูแลลูกค้าคนอื่น
เขาต้องประหลาดใจ เพราะหญิงคนนั้นหยิบกระดาษออกมาจากกระเป๋า คลี่ออก
และส่งให้เขาที่เคาน์เตอร์ "ฉันเขียนเมื่อคืนนี้ ตอนนั่งเฝ้าลูกน้อยที่ไม่สบาย"

คนขายของชำหยิบกระดาษขึ้นมา ก่อนที่เขาจะหายประหลาดใจ แล้วก็เสียใจที่
ทำเช่นนั้น เขาจะทำไมยังกับคำอธิษฐานนี้? เขาจะพูดยังงี้?

แล้วเขาก็มีความคิดขึ้นมา โดยที่ไม่ได้อ่านคำอธิษฐานด้วยซ้ำ เขาเอาคำอธิษฐาน
วางที่ข้างหนึ่งของตราซึ่งสมัยเก่า แล้วกล่าวว่า "ดูซิว่านี่แจกอาหารได้แค่ไหน"

เขาต้องพิศวงใจอย่างหนัก เพราะตราซึ่งไม่เอียงเลยเมื่อเขาหยิบขนมปังก้อนหนึ่ง
วางลง และตราซึ่งก็ยังไม่ขยับเมื่อเขาหยิบอาหารวางเพิ่ม เขาริบบิ้นอะไรที่คว่ำได้
โดยเร็ว เพราะผู้คนจ้องมองเขา ใบหน้าของเขาแดงขึ้น เขารู้สึกขายหน้ามากขึ้น และ
ส่งเสียงอะอะ

ในที่สุดเขากล่าวว่า "เฮ้ ตราซึ่งจู่ได้แค่นี้แหละ นี่ลุง" แล้วเขาก็หันหน้าไป
หญิงผู้นั้นสะอื้นอยู่เย็บๆ หยิบถุงมาเก็บของใส่ เช็ดน้ำตาด้วยแขนเสื้อเป็นครั้ง
คราว คนขายของชำพยายามไม่ชำเลื่องมอ แต่เขาหยิบถุงใบใหญ่ให้เธอ และอดไม่
ได้ที่จะสังเกตเห็นว่าของไม่เต็มถุง เขาไม่พูดอะไร พร้อมกับหยิบเนยแข็งก้อนใหญ่โยนให้ที่
เคาน์เตอร์ หากเขาไม่ถือตัวและหันมามองหญิงผู้นั้นจริงๆ เขาก็คงได้รับรางวัลตอบ
แทน จากรอยยิ้มเหนียวมอย และสีหน้าที่สำนึกในบุญคุณคุณอย่างสุดซึ้ง

เมื่อหญิงคนนั้นจากไป คนขายของชำตรวจตราซึ่งดู ซึ่งใช้งานงานได้ดีสำหรับลูกค้า
คนก่อน เขาคิดไม่ออกเลยว่ามันเสียอย่างไรหรือเมื่อไร

คนขายของชำไม่เคยเห็นหญิงคนนั้นมาก่อน และไม่เคยเห็นเธออีกเลย แต่ตลอด
ชีวิต เขาจำเธอได้ดีกว่าหญิงคนอื่นๆ ที่เคยเข้ามาในร้าน เขาเก็บกระดาษแผ่นนั้นไว้
กระดาษที่มีคำอธิษฐานสั้นๆ ว่า "ข้าแต่พระเจ้า โปรดมอบอาหารให้เราสำหรับวันนี้" ■

— ผู้ประพันธ์นิรนาม

คำ อธิษฐาน หนัก เท่าไร?

หญิงม่ายไร้เงิน
ต้องการอาหาร
สำหรับลูก ๆ
เธอมีเพียง
คำอธิษฐาน...

ความเป็นไปไม่ได้ที่กลับเป็นไปได้...

เด็กชายที่หมู่บ้านห่างไกลความเจริญในแอฟริกา นอนครวญครางกระสับกระส่าย ขณะที่ใช้สูงชันเรื่อยๆ คุณหมอมือซึ่งช่วยดูแลเด็กน้อยทำเท่าที่ทำได้เพื่อให้ไข้ลดลง แต่สิ่งที่เขาจำเป็นต้องมีจริงๆก็คือน้ำแข็ง เขาปิดความคิดนั้นไปเสีย ที่ซึ่งมีน้ำแข็งและอยู่ไกลที่สุดต้องใช้เวลาเดินทางถึงหนึ่งวัน และก็เป็นการเดินทางที่ยากลำบากด้วย

"พระเจ้าส่งน้ำแข็งมาให้ลูกน้อยของฉันไม่ได้หรือ?" ผู้เป็นแม่ของเด็กน้อยถาม แล้วเธอก็พูดกับคุณหมอมือว่าเขาเคยบอกเธอว่าพระเจ้าชอบทำมหัศจรรย์ให้กับผู้ที่เชื่อ "ก็จริงอยู่" คุณหมอมือกล่าว "แต่น้ำแข็งที่นั่นะหรือ?"

เธอไม่ใส่ใจกับข้อจำกัดของเขา ผู้เป็นแม่ถามตรงๆอีกครั้งว่า "เราน่าจะอธิษฐานไม่ใช่หรือ?"

เขาจึงอธิษฐานกัน คุณหมอมืออธิษฐานคลุมเครือต่างๆไป แต่ผู้เป็นแม่ของเด็กน้อยอธิษฐานอย่างเจาะจงเลย

"ข้าแต่พระเจ้า ถ้าต้องมีน้ำแข็งเพื่อช่วยให้ลูกชายของฉันหายเป็นปกติ พระองค์ก็จะส่งมาให้ได้ ฉันเชื่อเช่นนั้น!"

พอเธออธิษฐานเสร็จไม่นานนัก ลูกเห็บก้อนเท่าก้อนมันฮ็อกก็ลิ่งเข้ามาในกระท่อม เมื่อทั้งสองมองออกไปข้างนอก ก็เห็นลูกเห็บร่วงหล่นลงมาจากท้องฟ้า

"พระเจ้าตอบตามแบบฉบับที่ยอดเยียมของพระองค์เองจริงๆเลย!" ผู้เป็นแม่อุทานขึ้น

พายุลูกเห็บตกเฉพาะบริเวณนั้น และไม่ก่อความเสียหายแก่พืชผลในหมู่บ้าน ลูกชายหายเป็นปกติ ชาวความมหัศจรรย์กระจายไปยังหมู่บ้านใกล้เคียง และเสริมสร้างศรัทธาของทุกคนที่ได้ยินได้ฟัง คุณหมอได้รับการเตือนใจว่าพระเจ้าตอบคำอธิษฐาน "ที่ดูเหมือนว่าเป็นไปไม่ได้" ■

— ผู้ประพันธ์นิรนาม

ดูเหมือนว่าเด็กน้อยคนหนึ่งที่ย่านสลัมในเมืองใหญ่มีศรัทธามั่นคงแน่วแน่ แต่ก็มีใครคนหนึ่งไม่ทันคิดไตร่ตรองให้ดี พยายามทดสอบหรือทำให้ศรัทธาเรียบง่ายที่เขามีในพระเจ้าสั่นคลอน โดยถามเขาว่า "ถ้าพระเจ้ารักหนู ทำไมท่านไม่ดูแลหนูให้ดีกว่านี้ล่ะ? ทำไมท่านไม่บอกให้ใครเอารองเท้า เลือกันหนาวอุ่นๆ และอาหารดีๆมาให้หนู?" เด็กน้อยคนนี้นึกอยู่ชั่วขณะตอบด้วยน้ำตาคลอว่า "ผมคิดว่าท่านบอกใครไปแล้ว แต่เขาลืม"

ทอมมีเหยียบเบรคชั่วขณะ แล้วขับไปบนถนนสายเดิม

ที่ใต้ดิน ในที่สุดแจ๊คก็เลิกจ่อประกายไฟ มันทำให้เขาต้องหายใจหนักเกินไป เขาไม่คิดว่าจะทนต่อไปได้อีกนานนัก เขาหายใจไม่ออก...

ชั่วขณะนั้น ทอมมีมาถึงจุดที่เพื่อนของเขาถูกดินกลบอยู่ ไม่มีอะไรดูผิดปกติ เขาสังเกตเห็นรถเชื่อมของบริษัท แต่เป็นรถที่แจ๊คไม่เคยใช้ ทอมมีคิดว่าคนงานอีกคนหนึ่งอยู่ในคูข้างล่าง เขาเลี้ยวเข้าไปจอดใกล้ๆ ลงจากรถ และสังเกตเห็นว่าเครื่องเชื่อมยังเดินอยู่ เขาคิดว่ามีคนอยู่ในท่อ กำลังเชื่อมท่ออยู่ ยังไม่มีอะไรดูผิดปกติสำหรับเขา

แล้วทอมมีก็มองเห็นมือ และเห็นมือขยับ!

"แน่แล้ว!" เขาระงับ

เขาระงับลงไปในคู ใช้มือขุดรากับตัวชิพมิ่งค์ ดินอัดแน่นเกินไป เขาตะเกียกตะกายออกมาจากคู เขามองดูมือตัวเองแล้วขมลูก เขาปิดเครื่องเชื่อม วิ่งข้ามถนนไปยังโรงซ่อมรถ

ที่ใต้ดิน แจ๊คได้ยินเสียงเครื่องเชื่อมหยุด ตอนนั้นเองที่เขาเตรียมตัวเตรียมใจตาย เขารู้ว่าจบสิ้นแล้ว เขาสำลัก และพยายามปิดความมืดมัวที่ครอบงำเขา

ทอมมีอยู่ไกลออกไปฟุตเดียว ตะโกนบอกคนงานที่โรงซ่อมรถว่า "มีคนถูกดินกลบทั้งเป็นที่โน้น! ฮาพลั่วมา!"

ทอมมีวิ่งข้ามถนนกลับมา แบทพลั่วตักหิมะมาด้วย เขาวิ่งไปยังจุดที่มีมือติดอยู่ ยังไม่รู้ว่ามันเป็นเพื่อนของเขา

ที่ข้างใต้ แจ๊ครู้สึกมีแรงกดดันเพิ่มบนหัวเขา เขารู้ว่ามีคนอยู่ข้างบน เขาพยายามไม่ให้หมดสติไป

คนงานที่โรงซ่อมรถรีบมา

"เรียกตำรวจด้วย มีตู้หน่วยดับเพลิงอยู่ตรงถนน" ทอมมีร้องบอก

ทอมมีเริ่มขุด เขาเจอนาฬิกาข้อมือ เขาคิดว่าจำสายนาฬิกาได้ เขาขุดต่อจนกระทั่งเจอสิข้างของคนๆนั้น เขาเห็นว่ายังหายใจอยู่ แต่ลมหายใจอ่อนมาก

แล้วทอมมีก็จำพี่ชายของผมได้ แต่ตอนนั้นแจ๊คหมดสติแล้ว ทอมมีขุดเป็นการใหญ่

หน่วยกู้ภัยมาถึง เขาเอาหน้ากากออกซิเจนสวมให้แจ๊ค ขณะที่ขุดเอาแจ๊คออกมา ผู่ชนมามุงดูบนถนนที่พลุกพล่าน

แจ๊คเริ่มรู้สึกตัวบ้าง เมื่อมีคนอุ้มเขาขึ้นเปลหาม ตอนนั้นเป็นเวลา 6:30 น. เขามองเห็นทอมมี

"ใครเจอบผม?" เขาถาม

"ผมเอง" ทอมมีตอบ

แจ๊คกล่าวว่า "ขอบคุณพระเจ้า พระองค์ส่งนายมา" ■

เมื่อเกิดภัยพิบัติ
โศกนาฏกรรม
หรือความกลัว
อย่างฉับพลัน
หากเรารู้ว่ามี
ความช่วยเหลือ
จากเบื้องบนอยู่แค่
เอื้อม เพียง
คำอธิษฐานเดียว
ก็ช่วยให้รู้สึกอุ่นใจ
อย่างวิเศษสุด

คำอธิษฐานรักษาได้ไหม? นักวิชาการได้ค้นพบสิ่งที่ผู้มีความเชื่อรู้อาตมตลอด ในช่วงฝึกงานประจำ ผมมีคนไข้รายแรกผู้ซึ่งเป็นมะเร็งที่ปอดทั้งสองข้าง ผมให้คำแนะนำแก่เขาว่ามีวิธีบำบัดอะไรบ้าง แต่ผมคิดว่าคงช่วยได้น้อยมาก ผมคิดถูกทีเดียว เพราะเขาเลือกไม่รับการบำบัดใดๆ ถึงกระนั้นทุกครั้งที่ผมแวะไปเยี่ยมเขาที่เตียง เขารายล้อมด้วยผู้คนที่มาเยี่ยมและอธิษฐานเผื่อเขา ก็ดีนี่ ผมนึกในใจ เพราะอีกไม่นาน คนพวกนี้จะได้ไปอธิษฐานให้เขาที่งานศพ

หนึ่งปีต่อมาผมไปทำงานที่อื่น เพื่อนร่วมงานโทรมาถามผมว่าอยากพบคนไข้เก่าหรือเปล่า ไปเยี่ยมเขาหรือ? ผมไม่เชื่อเลยว่าเขายังมีชีวิตอยู่ ผมตรวจดูผลการเอ็กซเรย์ช่องอกของเขา แล้วก็ต้องตะลึงงัน ปอดของชายผู้นั้นหายเป็นปกติ ไม่มีร่องรอยของมะเร็งเลย

"การบำบัดนำทั้งมา" นักรังสีวิทยากล่าวการบำบัดหรือ? ผมนึกในใจ ไม่มีการบำบัดอะไร นอกเสียจากคุณจะทำว่าเป็นการบำบัดด้วยคำอธิษฐาน ผมเล่าให้ศาสตราจารย์วิทยาลัยแพทย์สองคนฟังถึงสิ่งที่เกิดขึ้น ไม่มีคนใดเต็มใจยอมรับว่าการที่ชายผู้นั้นหายเป็นปกติคือความมหัศจรรย์ "โรคนั้นเป็นไปตามแนวทางของธรรมชาติ" คนหนึ่งกล่าว ศาสตราจารย์อีกคนหนึ่งยกไหล่ กล่าวว่า "เราเห็นแบบนั้นแหละ"

ศรัทธาที่ผมเคยมีสมัยเด็กเลือนคลายไปขณะที่ผมมัวอยู่กับภารกิจในชีวิต และตั้งหน้าตั้งตาประกอบอาชีพ ตอนนั้นผมเชื่อในพลังการแพทย์สมัยใหม่ ผมจึงเลิกนึกถึงเหตุการณ์ดังกล่าว

หลายปีผ่านไป ผมกลายเป็นหัวหน้าเจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาลใหญ่ในเขตนครหลวง ผมรับทราบว่าคุณไข่ของผมหลายรายใช้การอธิษฐาน แต่ผมเชื่อในเรื่องนั้นน้อยมาก แล้วตอนปลายทศวรรษ 1980 ผมได้ค้นพบผลการรักษาที่หลายคนทำการค้นคว้า ภายใต้อาการณีน้องปฏิบัติการณ์ที่เคร่งครัด ซึ่งชี้ให้เห็นว่าคำอธิษฐานก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่

ข่าวและมุมมอง

คำอธิษฐานเยียวยารักษา

สำคัญ ในสภาพการณ์หลากหลายทางด้านวัตถุ บางทีการศึกษาที่น่าเชื่อถือที่สุดอาจได้แก่ ผลการศึกษาโดย ดร.แรนดอล์ฟ เบิร์ต ซึ่งตีพิมพ์ในปี ค.ศ.1988 มีการมอบหมายให้คอมพิวเตอร์เก็บบันทึกคนไข้ 393 ราย ที่หน่วยดูแลเส้นเลือดแดงของโรงพยาบาลทั่วไป ซึ่งมีคนกลุ่มหนึ่งอธิษฐานให้เขา กับคนไข้ที่ไม่มีใครอธิษฐานให้ ไม่มีใครรู้ว่าคนไข้อยู่กลุ่มไหน กลุ่มคนที่อธิษฐานรู้แต่ชื่อแรก และคำอธิษฐานคร่าวๆถึงปัญหาด้านสุขภาพของเขา โดยขอให้เขาอธิษฐานทุกวันจนกระทั่งคนไข้ออกจากโรงพยาบาล แต่ไม่ได้มอบคำแนะนำว่าควรอธิษฐานอย่างไร หรือกล่าวอะไร

เมื่อการศึกษาสิ้นสุดลงสิบเดือนต่อมา คนไข้ที่มีคนอธิษฐานให้ ได้รับผลประโยชน์อย่างเด่นชัดในหลายๆด้าน

- เขาจำเป็นต้องใช้ยาปฏิชีวนะน้อยกว่าห้าเท่าเมื่อเทียบกับกลุ่มคนไข้ที่ "ไม่มีใครอธิษฐานให้"
- เขาหัวใจล้มเหลวน้อยกว่า 2 1/2 เท่า
- มีแนวโน้มว่าเขาจะไม่เป็นโรคหัวใจ

ถ้าการศึกษาเทคนิคทางแพทย์ได้แก่ด้วยยาใหม่หรือขั้นตอนการผ่าตัด แทนที่จะเป็นการอธิษฐาน ก็คงจะมีการป่าวประกาศถึงความคืบหน้าใหม่ดังกล่าว แม้แต่ ดร.วิลเลียม โนเลน ผู้มีความสงสัยอย่างยิ่ง ยังเขียนหนังสือตั้งข้อสงสัยความน่าเชื่อถือของการรักษาด้วยศรัทธา ก็ให้การรับรองว่า "ถ้านี่เป็นการศึกษาที่มีเหตุมีผลและมีหลักฐานยืนยัน พวกเราที่เป็นแพทย์ควรหันมาเขียนใบสั่งยาอธิษฐานกันได้แล้ว" ■

โดย
เจมส์ อาร์. เฮ็ทส์
ใน *รีดเดอร์ส*
ไคโรสท์ ฉบับ
มีนาคม 1996

ข้อควรคำนึง

ความคาดหวัง

เมื่อเรายังลูกศร เรามองดูว่าไปตกที่ไหน เมื่อเราส่งเรือ
ออกทะเล เราเฝ้าดูเรือกลับมาก เมื่อเราหว่านเมล็ด เรา
คาดหวังจะได้เก็บเกี่ยวผล ดังนั้นเมื่อเราอธิษฐาน เรา
ก็ควรคาดหวังและตั้งตารอคอยคำตอบ

สิ่งที่วิเศษสุดเกิดขึ้นได้ในช่วงระยะเวลาสั้นๆ
เมื่อเราไม่ล้มเลิก

ศรัทธาแลเห็นสิ่งที่มองไม่เห็น เชื่อในสิ่งที่เหลือเชื่อ
และได้รับสิ่งที่เป็นไปไม่ได้

ศรัทธาคือแรงลมที่พัดใบเรือความหวัง
ไปสู่เป้าหมายที่ปรารถนา

ความหวังคือศรัทธาที่ยื่นมือออกมาในความมืด
อย่างกลัวที่จะย่างก้าวๆใหญ่ ถ้าหากต้องย่างก้าว
คุณข้ามเหวไม่ได้โดยก้าวเล็กๆแต่สองก้าว

ศรัทธาที่คาดหวังคือสิ่งที่ทำให้เด็กตัวน้อยๆถือร่มไป
ร่วมการประชุมที่จัดขึ้นเป็นพิเศษเพื่ออธิษฐานขอฝน
ส่วนผู้ใหญ่พากันใส่แว่นกันแดด

สิ่งแสนวิเศษเกิดขึ้นกับเราได้ เมื่อเราใช้ชีวิตด้วยความ
คาดหวัง เชื่อด้วยความมั่นใจ
และอธิษฐานด้วยใจแน่วแน่

ศรัทธาช่วยให้เรามีกำลังใจที่จะเผชิญหน้ากับปัจจุบันด้วย
ความเชื่อมั่น และรอคอยอนาคตด้วยความคาดหวัง